



# İçimizdeki GURBET

**B**u anlatacaklarım unutulmaya yüz tutmuş bir anının tekrar hatırlanmasıdır. Hatırlamaya çalıştıkça geçmişe, geçmişin o yorgun yıllarına döndüm. Kendi iç yolculuğumda sessiz sessiz yol alırken nice yollardan, coğrafyalardan, iklimlerden, zorlu yollardan ve yıllardan geçerek hatırlamaya çalıştığım yıla vardım. Yıl 1989. Evet, aslında anımsamaya çalıştığım bu hatıra, ilk olarak o sene kaleme alınmıştı. “O” söylemişti, ben yazmıştım. Türk İdareciler Demeği’nin 10 Ocak İdareciler Günü’ne gönderilmek üzere söylenenleri heyecanlı heyecanlı kaleme alıyordum. Kalem demişken, yazmayı çok severdim. Bir kalem ve kağıt beni rahatlatırdı. Gördüklerimi, duyduklarımı, hissettiklerimi cümlelere, mısralara dökmek en güzel eylemdi benim için. Lâkin her nedense ben yazıyı o sene gönderemedim. Sonrasında da tayinlerle birlikte anılarımı da alarak taşınmıştım o diyarlardan. Yıllar sonra saklandığı yerden çıkararak yine aynı sebeple bu anıya can vereceğimi nereden bilebilirdim? Sadece eşya taşınmadığını yıllar öğretiyor insana. En güzel yanımızda ve yerimizde saklıyoruz maneviyatımızı güçlendiren, bize yol gösteren, ışık tutan, kalbimize dokunmayı başarabilen insanları.

Zaman ve mekan, unutmaya dahil değildi. Aradan yıllar geçse de ben “O”nu hiç unutmadım. O adam. Turgut Sehmi KAYA. 1988 yılında Siverek Kaymakamlığından, Gaziantep Vali Yardımcılığına atandığımda o da Gaziantep Vali Yardımcısı idi. “Turgut Baba” derdik ona. Hiç unutmam, makam odasındaki masasının bir köşesinde

şekerlik durur ve içinde sadece nane şekeri bulunurdu. Bize “Oğlum, bu naneyi yiyin, başka nane yemeyin” derdi. İlk karşılaşmamızda da bana “Sen şimdi kaymakamlıktan geldin; Vali yardımcılığına kaymakamlıkla bir tutma, uslu uslu çalış” demişti. Onunla ilgili anlattıklarım deryada bir damla kalır kanaatimce. Örnek bir şahsiyetti benim için. Onun bilgi ve tecrübelerinden çok faydalanmıştım.

İşte o 1989 yılında Türk İdareciler Derneğinden “10 Ocak İdareciler Günü”nü anma etkinlikleri çerçevesinde “Meslekte Bir Anı” başlığı altında bir bölüm vardı. Nice anılar biriktirdiğine inandığım Turgut Baha’dan bir tanesini anlatmasını arzu ettim. O da şimdi sizlerle paylaşacağım anısını bana anlattı. Dün gibi canlandı gözümde hasbıhalimiz. Bu hissiyatımı sizlerle paylaşabilmek geçen yılların ardından beni oldukça mutlu etti. Bu arada anıyı anlatmadan evvel aklınızdaki soruya da cevap vermek isterim: “Neden bunu zamanında göndermedin? Bugünü bekledin.” Cevabım şu olur ki: “Anılarımız da bizim gibi bir gurbet kuşudur... Ben nasıl 40 yıldır o şehirden bu şehre göçüp konmuşsam bu anı da öyle oldu. O da benim gibi yurdumun her bölgesinin toprağının, havasının, suyunun kokularını aldı.” Neyse şimdi 1989 yılına gidelim ve o anıyı Turgut Baba’nın ağzından dinleyelim:

- Ben, Turgut Sehmi KAYA. Beni sevenler ve yakından tanıyanlar Baba Turgut derler. Mülkî Amirlik gibi zor ve yıpratıcı bir görevde tam 44 yılımı doldurdum. Bu uzun meslek hayatımda elbette acı tatlı birçok anılarım oldu.



Onlardan beni en çok etkileyen bir tanesini 1954 yılında Nusaybin ilçesi Kaymakamı iken yaşadım.

O yıllarda Nusaybin 5-6 bin nüfuslu küçük bir ilçeydi. Bugün Mardin'in en büyük ve kalabalık ilçesidir. Doğru hizmeti görevimi yapmaktaydım. Şirin bir yeri Nusaybin. İçinden Çağca Deresi geçirdi ve bu derenin üzerine küçük bir elektrik santrali kurulmuştu. Nusaybin bilindiği gibi Suriye'nin Kamışlı İlçesine komşu olup, aralarında birkaç yüz metre ancak vardı.

1954 yılı seçim arefesinde bir gündeydik. İlçe Seçim Kurulu Başkanı hakim arkadaşla beraber seçim işleri ile ilgili olarak köylere çıkmıştık. Sıcak bir yaz günüydü. Kaymakamlığa ait jeeple köyleri dolaştık, köy muhtarlarıyla görüştük. Akşamüzeri dönüyorduk. Gezdiğimiz yerler Nusaybin'in kuzeyinde İdil İlçesi tarafındaydı. Şu anda ismini hatırlayamadığım bir köye geldiğimde, perişan vaziyette bir vatandaş, elini kaldırdı. Durduk. Ne istediğini sorduk. Sonradan isminin Veli olduğunu öğrendiğim adam, çocuğunu yılan soktuğunu, mümkünse kendisini ve çocuğunu kaza merkezine götürmemizi istiyordu. İkisini de jeepe aldık.

Zehirlenme herhalde biraz ilerlemişti. Çocuğun istifra etmesi üzerine içinde olduğumuz araba da bundan nasibini almıştı. Biz süratle çocuğu Sağlık Ocağı'na yetiştirdik. Ancak ocakta yılan serumu yoktu. Vakit hızla ilerliyordu, ne yapabiliirdim? Bir anda aklıma geldi. Kamışlı'ya gidip serumu bulacaktım. Derhal arabama atlayıp sınır kapısından geçtim ve Kamışlı'ya hareket ettim. Tabii ki sınırdan giriş çıkışların belli usulleri vardı. Benim için o anda en önemli şey, çocuğun hayatını kur-

tarmaktı. Sınır kapısındaki Suriye güvenlik görevlileri de beni tanıdıkları için herhangi bir zorluk çıkarmadılar.

Kamışlı'da yılan serumunu buldum, süratle geri dönerek Sağlık Ocağı'nda beni beklemekte olan hasta çocuğa yetiştirdim. Serum çocuğa verildi ve hayatı tehlikeyi atlatacak sağlığına yeniden kavuştu. Bir hayat kurtarmıştım, mutluydum.

Olay olduktan 5-6 gün sonraydı. Daireimde oturuyordum. Kapı çalındı. İçeri delikanlı bir adam girdi ve daha ne istediğimi sormadan birden ayaklanma kapanıp, öpmeye çalışıyordu. Şaşırılmıştım, meğer bu delikanlı birkaç gün önce yılan serumu bulup hayatını kurtardığım gençmiş. O anda öylesine duygulandım ki gözyaşlarımı tutamamıştım.

Yıl 1954 sıcak bir yaz günüydü ve bugün hala Veli'nin oğlu Ahmet ile görüşürüz.

Turgut Baba, ben Gaziantep'e atandığımdan bir yıl sonra emekli olmuştu. Dünyadan da göçeli yıllar oldu, Allah rahmet eylesin. Bana bunları yaşatan ve yazdıran değerli şahsiyete bu fani dünyadan da bir kez daha minnetlerimi sunarım.

Nice zor, sıkıntılı ama bir o kadar da güzel geçen yıllardan sonra ben de meslek hayatımın sonuna yaklaştım. Nice anılar biriktirdim. Sizlerle paylaşmak da nasip oldu. Bakalım bundan sonraki yolculuk nereye olacak?

***Gurbet kuşları hiç yerinde durur mu?***

***Gördük bu dünyada Cenneti ve Cehennemi.***

***Sevgiyi, nefreti, kötüyü ve iyiyi.***

***Rüya gibi aktı yıllar ve bir ömür,***

***Unutmadık yalnız insana can vereni.***